

for Udebrandstilfælde og dels for de Tilfælde, hvor der er Dødsfald. Derfor er det at haabe, at dette Forhold i Løbet af ikke for mange Aar maa blive ordnet paa en hensigtsmæssig Maade; men man kan ikke lade sig berolige ved det Saab midlertidig at lade Mandstabet og navnlig Underofficererne ligge under saa flette Forhold, som de nu gjøre i Strandgadens Kaserne. Jeg maa derfor meget anbefale, at dette Forslag bliver vedtaget. Endelig er der foreslaaet en ny Arbejdsbygning for Indfyldning af Karduser, og Nødvendigheden af denne Bygning er en Følge af den store Forandring, der er sket i Artillerimateriellets Størrelse. Medens man tidligere betragtede Ladninger paa 12 Pund Krudt som en meget stor Ladning, dreier det sig nu om Ladninger paa 60—80 Pund, og disse Ladninger ere jo allerede paa Veie til at blive smaa Størrelser, men hos os ere de meget store. Naar der nu blot skal indfyldes Krudt i en 5—6 Karduser, saa er det ofte omtrent 5 a 6 Centner Krudt, der komme ind paa det almindelige Laboratorium, hvor der er mange Arbejdere tilstede, og hvor denne Mængde Krudt kunde afstedkomme overordentlig store Ulykker. Det maa altsaa, forekommer det mig, anses for en absolut Nødvendighed at fritage Laboratoriet for den Fare at have en saa stor Krudtmængde indenfor sine Mure, og derimod lægge den hen paa Steder, hvor Virkningen i alt Fald vil blive betydelig isoleret. Jeg skal blot til Slutning berøre Forsvindingsaffutagen. Den høitærede Minister gjorde opmærksom paa, at denne stod i Forbindelse med Fæstninger, og da man har smigret sig med det Saab, at man kunde vente i en ikke for fjern Fremtid at faae Fæstninger, og Artilleriet alt længe har været det Ønske at faae en saadan Forsvindingsaffutage, forsaavidt man ikke maatte anse dette Saab for aldeles forfængeligt, har man ogsaa haft Grund til at ønske at faae den. Det vil i alle Tilfælde være interessant og nyttigt for Artilleriet at faae en saadan Forsvindingsaffutage, og jeg skal derfor stemme for den, men jeg stiller mig ganske vist kjøliger lige over for den, end jeg stiller mig lige over for det andet Forslag, nemlig Anskaffelsen af en 9" riflet Prøvemorter. Disse riflede Morterer have en stor Betydning for Søbefæstningen, og der er derfor i en lang Aarrække gjort Forsøg ved Artilleriet med riflede Morterer til Søbefæstningen. Vi have ikke været ganske heldige i den Retning, men vi have dog løst en Del af Opgaven, som maaske er den vanskeligste, og det er nemlig den at faae et godt Grundlag. Jeg tror ikke, at der vil være nogen Tvivl om, at vi, hvor vi faae en saadan riflet Prøvemorter, da skulle kunne løse Spørgsmaalet.

Ordføreren (Bloug): Jeg skal indskrænke mig til at henholde mig til det særlig sagtyndige Medlem af Udvalget, der nu har havt Ordet (Sonquères), og til i Almindelighed at anbefale

de af Krigsministeren og Udvalget fremsatte Forslag, til hvilke jeg stiller mig ligesom den sidste ærede Taler, hvad ogsaa Udvalgets Fler-tal gjør.

J. Andersen: Jeg skal blot udbede mig Thingets Opmærksomhed et Dieblit, medens jeg udtaler mig om det Forslag, der er stillet af Udvalget om at stryge 4,580 Kr., som ere bestemte til Godtgjørelse for extraordinær Indkaldelse af Artillerister. Denne Indkaldelse skal jo finde Sted, for at de kunne indøves i Brug af Bag-ladefanoner. Jeg tror ikke, at det, som den ærede Krigsminister og den ærede Ordfører udtalte, vil afstedkomme nogen Misforstaaelse, om denne Godtgjørelse indrømmes. Jeg tror, at saavel de vedkommende Artillerister som Befolkningen i dens Helhed meget godt ville vide og forstaa, i hvilken Retning det er, at dette Beløb udgives. Det er jo en Øvelse, som disse Folk indkaldes til, efterat de have udstaaet den Tjenestetid og Dødsbetid, som i Almindelighed har været forlangt af dem, og det bliver saaledes en ny Byrde, som paaføres disse Folk ud over den sædvanlige. Det er ikke alene en personlig Byrde, der bestaar i, at deres Kræfter anvendes og deres Tid sinkes, men vi vide Alle, — derom tror jeg ikke, at der vil blive reist nogen Indsigelse, — at Soldaten umulig kan leve af den Lønning, han faar, uden at der paa en eller anden Maade maa skydes til, enten af ham selv eller ved Hjælp af Andre. Jeg giver tillige at betænke, om det vil være rigtigt at negte denne ubetydelige Sum i et Dieblit, da vi vedtage at give flere Hundrede Tusinde Kroner til Embeds- og Bestillingsmænd, af hvilke man ikke fordreer saa meget som en Times extraordinært Arbejde mere end, hvad de frivillig have paataget sig. Jeg har aldrig negtet, men har endog flere Gange udtalt, at disse Folk i Reglen ere for lavt lønede; men der er vist heller Ingen, der vil modgive, at Soldaten er for slet lønnet. Blandt Konstablerne er der saavidt mig bekendt, en hel Masse Haandværkere, og jeg tror, at den største Arbejdsstrang er i Aar tilstede blandt Haandværkerne, ikke alene i Byerne, men ogsaa paa Landet. Blandt de almindelige Arbejdere tror jeg ikke, at der er den samme Arbejdsløshed som blandt Haandværkerne, fordi Landmændene efter en daarlig Høst maa indskrænke sig, hvor de kunne det. De sædvanlige Landarbejdere have deres Arbejde, Gaardenes og Jordernes Drift skal lige fuldt passes og bliver ogsaa passet — det gaar nok, — men den daarlige Høst gaar ud over Haandværkerne, og en stor Mængde af dem, der skulle indkaldes til denne extraordinære Tjeneste, ville være Haandværkere, som have manglet Arbejde og Fortjeneste en lang Tid af Vinteren. Jeg maa derfor meget anbefale at stemme imod Udvalgets Forslag om at stryge